

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku A. Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.
o świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 maja 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 12 kwietnia 2013 r., sygn. akt VII Ua (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje radcy prawnej S. J. - Kancelaria Radcy Prawnego
w W. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w W. kwotę 120 zł
powiększoną o stawkę należnego podatku od towarów i usług
tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej
świadczonej na rzecz wnioskodawcy w postępowaniu
kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2013 r., VII Ua (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W., w sprawie A. Z. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddział II w W. o świadczenie rehabilitacyjne, oddalił apelację ubezpieczonego, prostując oczywistą niedokładność w komparycji zaskarżonego wyroku.

Skargę kasacyjną od tego wyroku wywiodła pełnomocnik ubezpieczonego, zarzucając Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391

k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. polegające na przyjęciu za własne ustaleń faktycznych Sądu Rejonowego bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań w tej kwestii, w sytuacji, gdy zarzuty apelacji obejmowały sprzeczność ustaleń faktycznych ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, mianowicie dopuszczalności przyjmowania przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń sądu pierwszej instancji w sytuacji, gdy podstawowym zarzutem apelacji jest właśnie kwestionowanie ustaleń faktycznych, stanowiących podstawę wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie podlega przyjęciu do rozpoznania.

Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, a jego rozpoznanie obwarowane jest dodatkowymi przesłankami. Określa je art. 398⁹ § 1 k.p.c. wskazując w kolejnych punktach, że możliwość przyjęcia skargi warunkowana jest występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, poważnych wątpliwości w wykładni określonego przepisu albo rozbieżności, jakie na jego tle występują w orzecznictwie sądów, nieważnością postępowania albo oczywistą zasadnością skargi.

Niezależnie jednak do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania, regulacja tej instytucji obejmuje także ograniczenia dotyczące jej podstaw. Wypada zatem przypomnieć, że w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. podstawy skargi kasacyjnej nie mogą stanowić zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy rozpatruje bowiem sprawę nie w ramach kolejnej – trzeciej instancji, ale jako organ sądowy, którego zasadniczym zadaniem pozostaje rozstrzyganie wątpliwości prawnych.

Wątpliwości te oczywiście mogą mieć charakter procesowy i dotyczyć sposobu rozumienia czy stosowania norm procedury cywilnej, jednak co do zasady nie mogą one dotyczyć materii ustalenia faktów lub oceny dowodów. Chodzi bowiem o kwestie precedensowe, nowopowstałe, istotne dla rozwoju prawa (podkreślił to Sąd Najwyższy np. ostatnio w postanowieniu z dnia z dnia 7 lutego 2014 r., II CSK 414/13, por. także postanowienie z dnia z dnia 12 kwietnia 2013 r., III SK 46/12). Celem rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego pozostaje nie tylko

dokonanie oceny w konkretnej sprawie, ale także innych, podobnych spraw (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12).

Takiej pomocy nie może stanowić odpowiedź na zagadnienie przedstawione w skardze. Z istoty ocena materiału dowodowego i ustalenia faktyczne mają wymiar indywidualny, właściwy tylko w danej sprawie. Ocena w tym zakresie pozostaje adekwatna jedynie dla tej sprawy i nie pomaga w ogólnie pojmowanym rozwoju prawa.

Niezależnie od tego wypada stwierdzić, że sposób prezentacji zagadnienia w niniejszej sprawie potwierdza brak możliwości przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego od wielu lat prezentowane są standardy, odnoszące się do wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Tytułem przypomnienia można wymienić postanowienie z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, w którym wyraźnie podkreśla się obowiązek wskazania okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi i wskazanie, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Stanowisko takie wynika także z innych orzeczeń. I tak uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem zagadnienia prawnego polega na wskazaniu, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący – wszystko za pomocą wywodu prawnego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009 r., II PK 66/09). Gdy istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących wątpliwości, wskazać należy owe wątpliwości albo rozbieżności w orzecznictwie sądów (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08).

Skarżący w niniejszej sprawie nie sformułował ani pytania, ani zagadnienia. Postawiono jedynie kwestię dopuszczalności przyjmowania ustaleń faktycznych za własne w sytuacji, gdy zarzuty apelacji dotyczyły właśnie ustaleń faktycznych. W uzasadnieniu tak ujętego zagadnienia nie wskazano w ramach prawnego wywodu, jakie są możliwe interpretacje prawne rzekomego problemu. Nie odniesiono się też do żadnych norm prawnych, a jedynie uwzględniono przypadkowe orzeczenia Sądu Najwyższego. Abstrahując zatem od treści samego problemu, nie wykazano w najmniejszym stopniu, aby miał on charakter istotnego zagadnienia prawnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

O kosztach orzeczone na podstawie § 12 ust. 4 pkt 2 w związku z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).